

Arrest

nr. 260 814 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse afkomst te zijn, op 7 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. JACOBS *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché B. DE SMET, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse afkomst te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 maart 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 6 april 2018 om internationale bescherming. Op 17 mei 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 234 968 van 8 april 2020 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 3 augustus 2020 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 22 december 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing

houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 31 december 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit de Gazastrook. U bent geboren op X 1991 in X. U bent een soennitische moslim van religie en een Arabier van etnie. U bent een afstammeling van oorspronkelijke inwoners van de Gazastrook en u bent bijgevolg niet geregistreerd bij de UNRWA. U woonde uw hele leven in uw ouderlijke woonst in de Jalalstraat te Khan Younis. In de laatste periode voor uw vertrek uit Gaza woonde u er samen met uw moeder, uw broer A. (...) en zijn gezin.

Uw problemen begonnen in augustus 2016. U ontdekte dat Hamas een tunnel aan het graven was in de buurt van uw woning en u gaf aan de leden van Hamas aan dat u het niet eens was met deze onderneming. De leden van Hamas waren echter niet gediend met uw opmerking en op 24 augustus 2016 ontving u een oproepingsbrief. In de avond van 24 augustus werd u, terwijl u aan het wandelen was, ontvoerd door leden van Hamas. U werd geblinddoekt en meegenomen naar een onbekende plaats waar men u gedurende 10 dagen vasthield. U werd er ondervraagd en gemarteld. Na 10 dagen bracht men u naar het ziekenhuis omdat uw been gebroken was. Na een verblijf van 10 à 15 dagen in het ziekenhuis werd u vervolgens vrijgelaten. Uw broer kwam u oppikken samen met een vriend.

Op 28 september 2016 trok u vervolgens in bij uw vriend A. (...) in al Moaskar. Vanaf dat moment keerde u niet meer terug naar huis. Op 2 oktober 2016 werd er een tweede oproepingsbrief naar u gestuurd. U gaf geen gehoor aan de oproeping. Op 14 oktober 2016 werd uw broer vervolgens meegenomen door leden van Hamas. Uw broer werd naar u gevraagd en men gaf hem een derde oproepingsbrief. Dezelfde dag werd uw broer nog vrijgelaten.

Op 21 oktober 2018 slaagde u erin om de Gazastrook te verlaten door middel van betaling van Tansik. U reisde vervolgens naar Egypte, waar u bij aankomst in een hotel in Cairo verbleef. U schreef u in aan de Hogeschool van Toerisme in Al Arish en werd op 4 december 2016 toegelaten. Vervolgens verbleef u er een maand in het Plaza hotel. U verkreeg tevens een verblijfsvergunning op basis van uw studies, met een geldigheidsduur van 8 maanden. Door de problemen in Sinai moest u uw studies echter stopzetten en werd uw verblijfsvergunning ingetrokken. Vervolgens trok u in bij uw vriend M. (...) in Cairo, waar u bleef wonen tot 2 maart 2018. De laatste week van uw verblijf in Egypte bracht u door bij een vriend.

Vervolgens reisde u per vliegtuig naar Turkije. Vervolgens zette u uw reis verder via Italië en Duitsland naar België, waar u op 29 maart 2018 aankwam. Op 6 april 2018 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: uw identiteitskaart (origineel), uw paspoort (origineel), uw studentenkaart van de hogeschool te Gaza (origineel), uw studentenkaart van de hogeschool te Egypte (origineel), twee oproepingsbrieven (originelen), een derde oproepingsbrief (kopie), de toelatingsbrief van de universiteit in Egypte (kopie), uw puntenlijsten (kopieën), uw studiecertificaat (kopie), een attest van Fatah (kopie), een attest van de mukhtar (kopie) en tot slot legde u ook foto's neer van uw reissweg van Gaza naar België (prints).

Uw advocaat legde nog een artikel over het Belgisch asielbeleid voor mensen uit Gaza neer.

Op 21 mei 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven. U ging in beroep tegen deze beslissing. In het kader van uw beroepsprocedure legde u nog twee oproepingsbrieven neer – één op naam van uw broer A. (...) en één op eigen naam – gedateerd op 16 maart 2019. Op 8 april 2020 werd de door het CGVS genomen weigeringsbeslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest nr. 234 968.

Zonder het Belgisch grondgebied te verlaten diende u op 3 augustus 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. U herhaalde de asielmotieven die u reeds aanhaalde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, met name uw vrees om geïdoleerd, dan wel gedood, te worden door leden van Hamas ten gevolge van uw protest tegen de aanwezigheid van een tunnel nabij uw woning. Zo wordt u tot op heden gezocht door de veiligheidsdiensten van de Gazastrook. Bijkomend stelde u dat uw broer A. (...) in het kader van zijn deelname aan de "Bedna Neesh" (wij willen leven) protesten in maart 2019 werd opgeroepen. Uw broer werd gedurende één dag aangehouden, ondervraagd en vervolgens vrijgelaten. Ook u werd in het kader van deze protesten opgeroepen om zich te melden bij de binnenlandse veiligheid. In 2020 zou de gemeente Khan Younes een bevel voor de vernietiging van uw ouderlijke woning afgeleverd hebben. U vermoedt dat dit te maken heeft met uw aanhoudende problemen met Hamas en zij op deze manier trachten om uw familie onder druk te zetten. Tot slot stelde u dat u ondertussen verstoten bent door uw familie in de Gazastrook. Dit omwille van uw aanhoudende problemen met Hamas.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u de volgende stukken neer: een attest van de gemeente Khan Younes met het bevel om het huis te vernietigen (kopie), een verstotingsbrief (kopie), een attest van de mukhtar met betrekking tot de verstoting (kopie) en twee oproepingsbrieven (kopieën).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u zich naar aanleiding van onderhavig verzoek baseert op motieven die u in het verleden reeds heeft uiteengezet en hier thans op verderbouwt. Dient in dit verband te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar u er niet in geslaagd was aannemelijk te maken dat u in de Gazastrook daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren of dat u er een reëel risico liep op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet. Naar oordeel van het CGVS kon er immers geen geloof gehecht worden aan uw vermeende problemen met de veiligheidsdiensten in de Gazastrook naar aanleiding van uw protest tegen de tunnel en dit gezien (i) uw verklaringen betreffende de door u meegemaakte gebeurtenissen weinig overtuigend, incoherent en tegenstrijdig waren, (ii) uw onvermogen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen ter staving van uw relaas alsook (iii) de vaststelling dat u de Gazastrook op legale wijze (via de Rafah grenspost) heeft kunnen uitreizen. Tevens werd er geoordeeld dat er in (iv) de Gazastrook toen geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico liep op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en haar motieven werden in beroep door de RvV bevestigd en overgenomen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor

internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval, is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In het kader van uw tweede verzoek beperkt u zich tot het louter volharden in uw eerdere verklaringen en u bouwt hier zonder meer op voort. U stelt dat uw problemen nog steeds actueel zijn. Zo verwijst u opnieuw naar de problemen die u gekend heeft in de Gazastrook naar aanleiding van uw protest tegen de aanwezigheid van een tunnel nabij uw woning. U zou op dit moment nog steeds gezocht worden door de veiligheidsdiensten in de Gazastrook (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 3). Deze aanhoudende problemen zouden volgens u de directe aanleiding hebben gegeven tot een bevel tot vernietiging van uw ouderlijke woning alsook uw verstoting door uw familie (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 3 en 9). Het mag duidelijk zijn dat, in het licht van de bevindingen die werden gedaan in het kader van uw voorgaande verzoek om internationale bescherming, het louter herhalen van uw eerdere verklaringen alsook het afleggen van bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd geenszins kan volstaan om de eerdere appreciatie om te vormen.

Wat betreft uw verklaringen aangaande uw verstoting in mei 2020 dient te worden opgemerkt dat hieraan géén geloof kan gehecht worden. Uit uw verklaringen blijkt immers uitdrukkelijk dat uw verstoting het gevolg was van de problemen die u reeds heeft aangehaald in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, meer bepaald uw problemen met Hamas (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 9). Naar eigen zeggen zouden de veiligheidsdiensten erin geslaagd zijn om de gerespecteerde oudere mannen van uw familie te overtuigen van het feit dat u een last vormt voor de voltallige familie. Uw familie zou voor de keuze zijn gesteld; ofwel diende men u te verstoten ofwel zou de rest van uw familie in de toekomst eveneens problemen ondervinden (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 3). U verklaarde in dit verband het volgende: "Dat zij er in geslaagd zijn om mijn familie te overtuigen dat ik een last en een probleem voor hen ben. Dat door mij mijn familie problemen gaat krijgen want iedere keer dat zij naar ons huis gaan op zoek naar mij is het last en probleem voor mijn familie" (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 8). Dient echter te worden opgemerkt dat uw problemen met Hamas – naar aanleiding van uw protest tegen de aanwezigheid van een tunnel nabij uw woning – reeds ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS alsook door de RvV. Rekening houdend met voorgaande kan dan ook geenszins worden volgehouden dat uw familie onder druk zou zijn gezet om u nu te verstoten. Dat u in het kader hiervan een verstotingsattest van uw familie, alsook een schrijven van de mukhtar aangaande uw verstoting, neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. De door u neergelegde documenten betreffen bovendien loutere kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend. Voorts dient te worden opgemerkt dat beide attesten in zeer algemene termen werden opgemaakt. Zo wordt er gewag gemaakt van 'dadens tegen de gewoonten en tradities van de familie en de islam' (zie verklaring volgend verzoek, vraag 18). Uit deze stukken valt echter geenszins af te leiden omwille van welke redenen u zou zijn verstoten door uw familie. Dat dit het gevolg zou zijn geweest van eerdere problemen met de veiligheidsdiensten in de Gazastrook is hiermee dan ook geenszins aangetoond. Verder is het frappant dat uw vermeende verstoting dateert van 21 mei 2020, in casu zo'n anderhalve maand na de uitspraak van de RvV in het kader van uw eerste verzoek. Deze timing doet de wenkbrauwen fronsen. Op dat moment was reeds vier jaar verstreken sinds het ontstaan van uw (beweerde) problemen en meer dan twee jaar na uw vertrek uit de Gazastrook. Dat beide attesten juist op dat moment afgeleverd werden, en u voordien op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van eventuele problemen met uw familieleden, doet vragen oproepen in verband met de waarachtigheid/betrouwbaarheid van deze stukken. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er in de Palestijnse gebieden, en meer bepaald in de Gazastrook, vaak sprake is van fraude op het vlak van documenten. Meer specifiek zouden er authentieke documenten (qua vormvereisten) afgeleverd worden uit een loyaliteitsgevoel maar met een inhoud die niet correct is of waarvan de echtheid niet te achterhalen valt (zie info blauwe map).

Wat betreft uw verklaringen aangaande het bevel ter vernietiging van uw ouderlijke woning dat werd uitgevaardigd door de gemeente Khan Younes dient te worden opgemerkt dat u dit evenmin aannemelijk heeft kunnen maken. Ook hier verklaarde u dat dit bevel het gevolg was van uw eerdere problemen met de veiligheidsdiensten in de Gazastrook. U vermoedt dat de autoriteiten op deze manier druk wouden zetten op uw familie om u te verstoten (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 4 en 8). Er kan in dit verband opnieuw opgemerkt worden dat uw problemen met Hamas – naar aanleiding van uw protest tegen de aanwezigheid van een tunnel nabij uw woning – reeds ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS alsook door de RvV. Het louter afleggen van bijkomende verklaringen die volledig in het

verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd kan geenszins volstaan om de eerdere appreciatie om te vormen. Bovendien zijn uw verklaringen betreffende uw ouderlijke woning, en het bevel om die te slopen, uiterst vaag. Zo wist u niet wanneer dit bevel precies werd uitgevaardigd. U kon enkel stellen dat dit ergens voor 20 mei 2020 moet zijn geweest (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 4). Evenmin wist u welke instantie dit bevel had uitgeleverd. In dit verband verklaarde u dat dit door de gemeente of door een rechtbank werd uitgevaardigd (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 5 en 6). Daarenboven kon u geen informatie verschaffen aangaande de huidige stand van zaken (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 4 en 5). Uw gebrek aan informatie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen daar actuele informatie van primordiaal belang is om de geschetste vrees in te schatten. Dat u in het kader hiervan het desbetreffend bevel neerlegt, wijzigt evenmin iets aan voorgaande appreciatie. In navolging van wat hierboven reeds werd opgemerkt dient ook hier te worden vastgesteld dat u dit document niet voorlegt in het kader van een waarachtig relaas. Bovendien betreft ook dit document een loutere kopie waaraan geen bewijswaarde kan worden toegerekend. Voorts dient te worden opgemerkt dat het attest niet gedateerd is en het bijgevolg niet duidelijk is wanneer dit zou zijn afgeleverd (zie verklaring volgend verzoek, vraag 18).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u pas op 17 september 2020 op de hoogte werd gesteld van uw verstoting en van het bestaan van het bevel om uw ouderlijke woning te vernietigen (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 6). U zou begin augustus een telefonisch gesprek gehad hebben met uw broer A. (...). Uw broer liet u op dat moment weten dat er zich een aantal ontwikkelingen hadden plaatsgevonden in de Gazastrook, en er tevens enkele documenten waren die ook voor u van belang konden zijn. Echter omwille van een slechte telefoonverbinding werd u pas in september op de hoogte gebracht van de ware toedracht van deze gebeurtenissen (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 4 en 6). Rekening houdend met voorgaande mag het verbazen dat u reeds op 3 augustus 2020 een volgend verzoek heeft ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u op het moment van het indienen van uw verzoek nog niet op de hoogte was van de gebeurtenissen in de Gazastrook. Omwille van welke redenen u dan besloot om op dat moment reeds een volgend verzoek in te dienen, is bijgevolg geenszins duidelijk. U geconfronteerd met deze vaststelling stelde u dat u een tweede verzoek moest indienen aangezien uw eerste verzoek geweigerd werd (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 10).

Wat betreft de twee oproepingsbrieven die u neerlegde ter staving van uw relaas dient te worden opgemerkt dat u deze stukken reeds heeft voorgelegd in het kader van uw beroepsprocedure. U geconfronteerd met deze vaststelling bleek u zich dit niet te herinneren. Meer zelfs, u verklaarde beide oproepingsbrieven pas op 17 september 2020 te hebben ontvangen, samen met uw overige documenten (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 7). Er kan echter in dit verband verwezen worden naar uw administratief dossier waaruit blijkt dat u terechtzitting beide oproepingsbrieven heeft voorgelegd (zie stukken administratief dossier). Dat u dit niet meer schijnt te weten mag ten zeerste verbazen. Voorts dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in het kader van uw beroepsprocedure reeds van oordeel was dat deze stukken geen ander licht konden werpen op de reeds genomen beslissing. Zo oordeelde de RvV in haar arrest van 8 april 2020 dat er hoe dan ook slechts beperkte bewijswaarde kon worden toegekend aan de door u neergelegde oproepingsbrieven daar het loutere kopieën betrof en deze stukken door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn (zie arrest nr. 234 968, p. 16). Voorts stipte de RvV in haar arrest aan dat de oproepingsbrieven dateren van 16 maart 2019, zo'n twee maanden alvorens het Commissariaat-generaal zijn beslissing nam. Naar oordeel van de RvV kon u op geen enkele manier verklaren omwille van welke reden(-en) u deze stukken pas een jaar na afgifte, en pas op het moment van de terechtzitting, kon neerleggen. Dit deed de RvV besluiten dat u met uw gedrag in deze de indruk wekte dat u zelf weinig waarde hecht aan deze stukken (zie arrest nr. 234 968, p. 16). Ten slotte werd geoordeeld dat in de oproepingsbrieven geen melding gemaakt wordt van de redenen waarom u en uw broer zich dienden aan te melden bij het lokaal van de dienst 'interne veiligheid' te Khan Younis met jullie identiteitskaart, zodat ook uit deze stukken niet kan blijken dat uw vrees om door Hamas vermoord te worden gegronde is.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang

zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20201005.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020, relatief gespaard gebleven van geweld. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet, zoals gepland, hervat op 30 maart 2020.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2020 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khan Younes (Gaza). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgpa.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviserd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geviserd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is

van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmiseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd

door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951

en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zet vooreerst het volgende uiteen over de inhoud van de documenten die hij als nieuwe elementen heeft neergelegd ter staving van huidig volgend verzoek:

"Verzoeker diende op 3.08.2020 een tweede verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In het kader van deze tweede aanvraag, volhardt verzoeker logischerwijze in zijn verklaringen van de eerste asielaanvraag en bouwt hij hierop verder. Zijn doel in de context van de tweede aanvraag was licht brengen op de elementen die de Belgische asielinstanties in twijfel brachten, niet om een ander verhaal te verzinnen of 'louter' zijn verklaringen te herhalen. In tegenstelling tot wat verwerende partij probeert te doen uitschijnen, duidt dit op consistentie en coherentie. Dat verzoeker volhardt en stappen zet en maatregelen treft om zijn asielmotieven, reeds aangevoerd in de eerste asielaanvraag, kracht bij te zetten met nieuwe elementen is van aard om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te versterken en zijn medewerkingsplicht positief te impacteren en niet andersom.

Het feit dat hij verder bouwt op eerder aangehaalde verklaringen is dus geen dienstig argument om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren.

Verder dient men verwerende partij eraan te herinneren dat er in België geen precedentenwerking is in het kader van de rechtspraak van Uw Raad waardoor zij niet simpelweg kan verwijzen naar het voorgaand arrest in voorgaande asielaanvraag en zo verantwoorden dat er opnieuw in het kader van de nieuwe asielaanvraag geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen van verzoeker. Indien de redenering van verwerende partij zou moeten gevolgd worden, zou het principe van volgende verzoeken uiteraard zijn ratio legis volledig verliezen. Een volgend verzoek wordt immers per definitie steeds voorafgegaan door een negatief arrest die de asielmotieven niet als dienstig bevond.

Men gaat verder in op de nieuwe stukken die pertinentie hebben in huidig dossier:

- Attest van de gemeente Khan Younes met het bevel om het huis te vernietigen
- Een verstotingsbrief
- Attest van de mukhtar met betrekking tot de verstoting

Verzoeker legt deze stukken neer om verder aan te tonen dat hij wordt vervolgd door Hamas enerzijds door het feit dat hij zich openlijk verzette tegen de bouw van de tunnel naast zijn ouderlijke woning en anderzijds door het feit dat zijn broer deelnam aan de "Bedna Neesh" protesten in maart 2019 (cfr. Reeds neergelegde oproepingsbrief voor zowel zijn broer als verzoeker zelf).

De drie neergelegde stukken zijn het gevolg van deze evenementen.

a) attest van de gemeente Khan Younes omtrent de vernietiging van het ouderlijke huis

Verzoeker heeft het document zo goed mogelijk besproken op het verhoor. Er dient wel te worden benadrukt dat de contacten met zijn gezin uiterst sporadisch zijn waardoor hij zeer weinig verdere uitleg kan vragen. Verzoeker vermeldde trouwens meermaals de slechte telefoonverbinding, waardoor hij ook laattijdig kennis nam van de nieuwe elementen. Dit verklaart het aangehaalde gebrek aan informatie door de verwerende partij.

b) verstotingsbrief en attest van de mukhtar betreffende de verstoting

Deze stukken verwijzen naar het feit dat de veiligheidsdienst contact zou hebben gezocht met de ouderen van de regio van afkomst van verzoeker en deze zou hebben kunnen overtuigen dat verzoeker diende verstoten te worden, omdat hij een last ging vormen voor zijn hele familie.

Dit duidt inderdaad op de logica dat de bedreigingen en problemen die één persoon ervaart verder worden gebracht op het hele gezin. De veiligheidsdienst wees de ouderen er specifiek op dat het gezin van verzoeker problemen ging ondervinden door de voorgaande evenementen waardoor de beslissing van verstoting werd genomen. Het gezin van verzoeker werd dus bedreigd ten gevolge van de bedreigingen ondergaan door verzoeker en zijn vlucht uit het land.

Door deze stukken aan te brengen, brengt verzoeker licht op zijn reeds aangehaalde asielmotieven en de gevolgen hiervan. Zijn persoonlijke vervolging wordt geaccentueerd door het ontbreken aan de steun van zijn gemeenschap en eigen gezin.

Dit wijzigt wel ingrijpend zijn situatie.

Uw Raad heeft al eerder in het arrest nr 242 807 (30.10.2020) het volgende bepaalt:

(...)

Mits de gezinssituatie van groot belang is voor het bepalen van het al dan niet terechtkomen van verzoeker in een zeer precare situatie in Gaza, is het document inzake de verstoting van verzoeker van zijn familie en zijn gehele gemeenschap (bevestigd door de Mukhtar) des te pertinent.

De verstoting heeft tot gevolg dat verzoeker niet op financiële of materiële hulp zal kunnen rekenen van zijn gezin, waardoor hij in uiterst erbarmelijke omstandigheden zal moeten overleven, die een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

In tegenstelling tot wat verwerende partij tracht te laten uitschijnen, zijn dit ten minste aanwijzingen of een begin van bewijs dat de kans op bescherming voor verzoeker groter maken."

Wat betreft het authentieke karakter van voormelde documenten laat verzoeker het volgende gelden:

"Verwerende partij beperkt zich tot het algemeen stellen dat de authenticiteit van documenten (en dan vooral kopies) afkomstig uit de Palestijnse gebieden in vraag dient te worden gesteld. Hieromtrent wordt zeer algemeen verwezen naar "info blauwe map" zonder enige specifiek stuk te benoemen die betrekking heeft op deze problematiek. Deze motivering via algemene verwijzing zonder het specifieke document te vernoemen en zonder de redenering concreet te staven kan niet als dienstig worden beschouwd en schendt de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de bovenvermelde Vreemdelingenwet.

Indien deze redenering zou moeten worden gevolgd, zou een asielzoeker afkomstig uit Palestijnse gebieden nooit de kans krijgen om zijn asielaanvraag te onderbouwen met documenten aangezien deze systematisch en zonder enige individuele analyse als niet authentiek worden beschouwd.

Het moge duidelijk zijn dat het laten overkomen van originele documenten niet alleen bijzonder kostelijk is voor een asielzoeker zonder financiële middelen maar ook bijzonder veel tijd in beslag neemt. En een asielzoeker heeft geen tijd te verliezen.

Het feit dat de nieuwe bijgebrachte documenten kopies zijn oefent bijgevolg geen negatief impact op de geloofwaardigheid van de asielmotieven van verzoeker.

Het feit dat twee documenten werden neergelegd die reeds in het kader van de eerste asielaanvraag werden uitgeleverd kan geen negatief impact hebben op de analyse van de nieuwe aanvraag van verzoeker. Men verwijst hieromtrent naar de psychologische vermoeidheid van verzoeker die bij hem concentratie- en geheugenmoeilijkheden veroorzaken."

Verzoeker gaat verder als volgt in op zijn psychische toestand:

"Men dient de nadruk te leggen op het feit dat verzoeker reeds in België verblijft sinds 2018. De procedure begint zijn tol te eisen waardoor verzoeker aan algemene fysieke en mentale vermoeidheid lijdt. Dit bleek eveneens tijdens het interview, waarbij hij grote problemen ondervond om zich te concentreren.

Tussen de twee asielaanvragen en tijdens de aanvang van de tweede asielaanvraag sliep verzoeker ook enige tijd op straat, zonder enige materiële, psychologische of medische bijstand. Deze periode was bijzonder pijnlijk voor hem en liet lichamelijke en psychologische littekens.

Er kon nog geen psychologische bijstand worden gestart maar dit is zeker de intentie van verzoeker."

Verzoeker geeft vervolgens aan in hoofddorde de erkenning als vluchteling te vragen op grond van zijn politieke overtuiging. Hij licht toe dat hij reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming gewag heeft gemaakt van het feit dat hij Gaza ontvluchtte omwille van zijn verzet tegen het plan van Hamas om een tunnel te bouwen naast het ouderlijke huis en zijn oproeping in het kader van de deelname van zijn broer aan de protesten "Bedna Neesh". Dit betekent volgens hem dat hij als een dissident van Hamas werd beschouwd en dat hem door Hamas een tegengestelde politieke overtuiging werd aangeschreven.

Verzoeker vervolgt met een theoretische betoog over het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde geeft verzoeker te kennen dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Hij haalt artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan, alsook de artikelen 2 en 3 van het EVRM en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot die laatste artikelen.

Verzoeker geeft verder aan van mening te zijn *“dat Gaza zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Gaza een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit, ook omwille van zijn aangeschreven politieke overtuiging”*.

Vervolgens gaat verzoeker onder verwijzing naar diverse bronnen waaruit hij citeert in op de algemene veiligheidssituatie in Gaza, die aan het verslechteren is, en op humanitaire situatie in Gaza, die ook onrustwekkend is.

Daarna gaat verzoeker uitgebreid in op de mogelijkheid om via de grensovergang te Rafah terug te keren naar Gaza. In dit verband citeert hij uit het arrest nr. 215 224 van 16 januari 2019 van de Raad en meent hij dat de commissaris-generaal moet worden herinnerd aan het feit dat het niet volstaat om vast te stellen dat de grensovergang te Rafah open is om een Gazaan terug te sturen in alle veiligheid. Verzoeker betwist dat het voor hem mogelijk zou zijn om via Rafah terug te keren naar Gaza en wijst erop dat deze post wordt gecontroleerd door dezelfde gewapende groepering die hem ertoe heeft aangezet zijn land van herkomst te ontvluchten en bescherming aan te vragen in België. Onder verwijzing naar diverse bronnen waaraan hij in voetnoot refereert, wijst verzoeker vervolgens op de onzekerheid te weten wanneer de grensovergang geopend is en betoogt hij dat hij in de huidige omstandigheden hoe dan ook niet kan terugkeren aangezien hij bij terugkeer dreigt te worden geblokkeerd aan de grens in een regio die gekenmerkt wordt door een zekere onveiligheid, waarna hij in gaat op de veiligheidssituatie in de Sinai. Verzoeker wijst er tevens op dat het Belgisch ministerie van Buitenlandse Zaken blijkens zijn officiële website elke reis naar Rafah afraadt.

Verzoeker betoogt tot slot *“dat hij specifiek wordt geraakt vanwege factoren die specifiek zijn voor zijn persoonlijke situatie”*, zoals bedoeld in het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie van de Europese Unie, en verwijst in dit verband naar de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten die hem ertoe zouden hebben gebracht de Gazastrook te verlaten. Hij acht het meer dan waarschijnlijk dat hij *“bij gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst (...) wordt blootgesteld aan het risico van onmenselijke en ontterende behandeling, gezien zijn persoonlijke socio-economische situatie (geen sociaal netwerk meer, geen financiële middelen meer of eigen bezittingen in Gaza), de vervolgingen waaraan hij wordt onderworpen door Hamas, het blinde geweld en de instabiliteit en algemene onveiligheid in de Gazastrook”*.

In uiterst ondergeschikte orde voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij haar nota met opmerkingen voegt verwerende partij als bijlage de COI Focus *“Territoires palestiniens. Corruption en faux documents”* van 10 juni 2020.

2.2.3. Op 27 augustus 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus *“Palestine. Territoire palestinien – Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving

van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid” en van het vertrouwelijkheidsbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze beginselen *in casu* geschonden acht.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoeker zich naar aanleiding van zijn huidig verzoek baseert op motieven die hij reeds in het verleden heeft uiteengezet en hier thans op verder bouwt, doch dat het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen alsook het afleggen van bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd geenszins kan volstaan om de eerdere appreciatie om te vormen, dat (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn verstoting in mei 2020 en het door hem neergelegde verstotingsattest van zijn familie en het schrijven van de *mukhtar* aan deze appreciatie niets wijzigen, dat (iii) verzoeker zijn verklaringen over het bevel ter vernietiging van zijn ouderlijke woning evenmin aannemelijk heeft kunnen maken en het desbetreffend bevel niets wijzigt aan deze appreciatie, dat (iv) het geenszins duidelijk is om welke redenen verzoeker besloot om reeds op 3 augustus 2020 een volgend verzoek in te dienen nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij pas op 17 september 2020 op de hoogte werd gesteld van zijn verstoting en van het bestaan van het bevel om zijn ouderlijke woning te vernietigen, dat (v) verzoeker de twee oproepingsbrieven die hij neerlegde reeds heeft voorgelegd in het kader van zijn beroep tegen de beslissing over zijn eerste verzoek en de Raad van oordeel was dat deze stukken geen ander licht konden werpen op die beslissing, dat (vi) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en verzoeker nalaat het bewijs te leveren, en het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Gaza, en dat (vii) verzoeker niet heeft aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor

uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 17 mei 2019 heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij door Hamas geviséerd werd omdat hij zogenaamd zijn ongenoegen had geuit over de aanmaak van een tunnel naast zijn ouderlijke woonst en de door hem neergelegde documenten niet van aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen, omdat (ii) er niet kan worden aangenomen dat hij, indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (iii) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (iv) hij niet heeft aangetoond dat er, omwille van omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat. De Raad heeft deze beslissing en beoordeling bevestigd in zijn arrest nr. 234 968 van 8 april 2020.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek met betrekking tot zijn problemen met Hamas omwille van het feit dat hij zich zou hebben verzet tegen de bouw van een tunnel in de buurt van zijn ouderlijke woning.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van een bevel tot vernietiging van zijn ouderlijke huis, van een verstotingsbrief van zijn familie, van een verstotingsbrief van de *mukhtar* van de familie, van een oproepingsbrief op zijn naam en van een oproepingsbrief op naam van zijn broer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"In het kader van uw tweede verzoek beperkt u zich tot het louter volharden in uw eerdere verklaringen en u bouwt hier zonder meer op voort. U stelt dat uw problemen nog steeds actueel zijn. Zo verwijst u opnieuw naar de problemen die u gekend heeft in de Gazastrook naar aanleiding van uw protest tegen de aanwezigheid van een tunnel nabij uw woning. U zou op dit moment nog steeds gezocht worden door de veiligheidsdiensten in de Gazastrook (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 3). Deze aanhoudende problemen zouden volgens u de directe aanleiding hebben gegeven tot een bevel tot vernietiging van uw ouderlijke woning alsook uw verstoting door uw familie (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 3 en 9). Het mag duidelijk zijn dat, in het licht van de bevindingen die werden gedaan in het kader van uw voorgaande verzoek om internationale bescherming, het louter herhalen van uw eerdere verklaringen alsook het afleggen van bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd geenszins kan volstaan om de eerdere appreciatie om te vormen.

Wat betreft uw verklaringen aangaande uw verstoting in mei 2020 dient te worden opgemerkt dat hieraan géén geloof kan gehecht worden. Uit uw verklaringen blijkt immers uitdrukkelijk dat uw verstoting het gevolg was van de problemen die u reeds heeft aangehaald in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, meer bepaald uw problemen met Hamas (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 9). Naar eigen zeggen zouden de veiligheidsdiensten erin geslaagd zijn om de gerespecteerde oudere mannen van uw familie te overtuigen van het feit dat u een last vormt voor de voltallige familie. Uw familie zou voor de keuze zijn gesteld; ofwel diende men u te verstoten ofwel zou de rest van uw familie in de toekomst eveneens problemen ondervinden (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 3). U verklaarde in dit verband het volgende: "Dat zij er in geslaagd zijn om mijn familie te overtuigen dat ik een last en een probleem voor hen ben. Dat door mij mijn familie problemen gaat krijgen want iedere keer dat zij naar ons huis gaan op zoek naar mij is het last en probleem voor mijn familie" (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 8). Dient echter te worden opgemerkt dat uw problemen met Hamas – naar aanleiding van uw protest tegen de aanwezigheid van een tunnel nabij uw woning – reeds ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS alsook door de RvV. Rekening houdend met voorgaande kan dan ook geenszins worden volgehouden dat uw familie onder druk zou zijn gezet om u nu te verstoten. Dat u in het kader hiervan een verstotingsattest van uw familie, alsook een schrijven van de mukhtar aangaande uw verstoting, neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. De door u neergelegde documenten betreffen bovendien loutere kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend. Voorts dient te worden opgemerkt dat beide attesten in zeer algemene termen werden opgemaakt. Zo wordt er gewag gemaakt van 'dadens tegen de gewoonten en tradities van de familie en de islam' (zie verklaring volgend verzoek, vraag 18). Uit deze stukken valt echter geenszins af te leiden omwille van welke redenen u zou zijn verstoten door uw familie. Dat dit het gevolg zou zijn geweest van eerdere problemen met de veiligheidsdiensten in de Gazastrook is hiermee dan ook geenszins aangetoond. Verder is het frappant dat uw vermeende verstoting dateert van 21 mei 2020, in casu zo'n anderhalve maand na de uitspraak van de RvV in het kader van uw eerste verzoek. Deze timing doet de wenkbrauwen fronsen. Op dat moment was reeds vier jaar verstreken sinds het ontstaan van uw (beweerde) problemen en meer dan twee jaar na uw vertrek uit de Gazastrook. Dat beide attesten juist op dat moment afgeleverd werden, en u voordien op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van eventuele problemen met uw familieleden, doet vragen oproepen in verband met de waarachtigheid/betrouwbaarheid van deze stukken. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er in de Palestijnse gebieden, en meer bepaald in de Gazastrook, vaak sprake is van fraude op het vlak van documenten. Meer specifiek zouden er authentieke documenten (qua vormvereisten) afgeleverd worden uit een loyaliteitsgevoel maar met een inhoud die niet correct is of waarvan de echtheid niet te achterhalen valt (zie info blauwe map).

Wat betreft uw verklaringen aangaande het bevel ter vernietiging van uw ouderlijke woning dat werd uitgevaardigd door de gemeente Khan Younes dient te worden opgemerkt dat u dit evenmin aannemelijk heeft kunnen maken. Ook hier verklaarde u dat dit bevel het gevolg was van uw eerdere problemen met de veiligheidsdiensten in de Gazastrook. U vermoedt dat de autoriteiten op deze manier druk wouden zetten op uw familie om u te verstoten (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 4 en 8). Er kan in dit verband opnieuw opgemerkt worden dat uw problemen met Hamas – naar aanleiding van uw protest tegen de aanwezigheid van een tunnel nabij uw woning – reeds ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS alsook door de RvV. Het louter afleggen van bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd kan geenszins volstaan om de eerdere appreciatie om te vormen. Bovendien zijn uw verklaringen betreffende uw ouderlijke woning, en het bevel om die te slopen, uiterst vaag. Zo wist u niet wanneer dit bevel precies werd uitgevaardigd. U kon enkel stellen dat dit ergens voor 20 mei 2020 moet zijn geweest (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 4). Evenmin wist u welke instantie dit bevel had uitgeleverd. In dit verband verklaarde u dat dit door de gemeente of door een rechtbank werd uitgevaardigd (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 5 en 6). Daarenboven kon u geen informatie verschaffen aangaande de huidige stand van zaken (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 4 en 5). Uw gebrek aan informatie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen daar actuele informatie van primordiaal belang is om de geschetste vrees in te schatten. Dat u in het kader hiervan het desbetreffend bevel neerlegt, wijzigt evenmin iets aan voorgaande appreciatie. In navolging van wat hierboven reeds werd opgemerkt dient ook hier te worden vastgesteld dat u dit document niet voorlegt in het kader van een waarachtig relaas. Bovendien betreft ook dit document een loutere kopie waaraan geen bewijswaarde kan worden toegkend. Voorts dient te worden opgemerkt dat het attest niet gedateerd is en het bijgevolg niet duidelijk is wanneer dit zou zijn afgeleverd (zie verklaring volgend verzoek, vraag 18).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u pas op 17 september 2020 op de hoogte werd gesteld van uw verstoting en van het bestaan van het bevel om uw ouderlijke woning te vernietigen (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 6). U zou begin augustus een telefonisch gesprek gehad hebben met uw broer A. (...). Uw broer liet u op dat moment weten dat er zich een aantal ontwikkelingen hadden plaatsgevonden in de Gazastrook, en er tevens enkele documenten waren die ook voor u van belang konden zijn. Echter omwille van een slechte telefoonverbinding werd u pas in september op de hoogte gebracht van de ware toedracht van deze gebeurtenissen (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 4 en 6). Rekening houdend met voorgaande mag het verbazen dat u reeds op 3 augustus 2020 een volgend verzoek heeft ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u op het moment van het indienen van uw verzoek nog niet op de hoogte was van de gebeurtenissen in de Gazastrook. Omwille van welke redenen u dan besloot om op dat moment reeds een volgend verzoek in te dienen, is bijgevolg geenszins duidelijk. U geconfronteerd met deze vaststelling stelde u dat u een tweede verzoek moest indienen aangezien uw eerste verzoek geweigerd werd (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 10).

Wat betreft de twee oproepingsbrieven die u neerlegde ter staving van uw relaas dient te worden opgemerkt dat u deze stukken reeds heeft voorgelegd in het kader van uw beroepsprocedure. U geconfronteerd met deze vaststelling bleek u zich dit niet te herinneren. Meer zelfs, u verklaarde beide oproepingsbrieven pas op 17 september 2020 te hebben ontvangen, samen met uw overige documenten (zie CGVS dd. 10.12.2020, p. 7). Er kan echter in dit verband verwezen worden naar uw administratief dossier waaruit blijkt dat u terechtzitting beide oproepingsbrieven heeft voorgelegd (zie stukken administratief dossier). Dat u dit niet meer schijnt te weten mag ten zeerste verbazen. Voorts dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in het kader van uw beroepsprocedure reeds van oordeel was dat deze stukken geen ander licht konden werpen op de reeds genomen beslissing. Zo oordeelde de RvV in haar arrest van 8 april 2020 dat er hoe dan ook slechts beperkte bewijswaarde kon worden toegekend aan de door u neergelegde oproepingsbrieven daar het loutere kopieën betrof en deze stukken door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn (zie arrest nr. 234 968, p. 16). Voorts stipte de RvV in haar arrest aan dat de oproepingsbrieven dateren van 16 maart 2019, zo'n twee maanden alvorens het Commissariaat-generaal zijn beslissing nam. Naar oordeel van de RvV kon u op geen enkele manier verklaren omwille van welke reden(-en) u deze stukken pas een jaar na afgifte, en pas op het moment van de terechtzitting, kon neerleggen. Dit deed de RvV besluiten dat u met uw gedrag in deze de indruk wekte dat u zelf weinig waarde hecht aan deze stukken (zie arrest nr. 234 968, p. 16). Ten slotte werd geoordeeld dat in de oproepingsbrieven geen melding gemaakt wordt van de redenen waarom u en uw broer zich dienden aan te melden bij het lokaal van de dienst 'interne veiligheid' te Khan Younis met jullie identiteitskaart, zodat ook uit deze stukken niet kan blijken dat uw vrees om door Hamas vermoord te worden gegrond is.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

Met het algemene betoog dat zijn tweede verzoek om internationale bescherming ertoe strekt "*licht (te) brengen op*" zijn asielmotieven en deze kracht bij te zetten met nieuwe elementen, wat volgens hem zijn geloofwaardigheid versterkt, doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente overweging dat het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen en het bijbrengen van nieuwe elementen die volledig in het verlengde liggen van een relaas waaraan reeds door zowel de commissaris-generaal als de Raad geen geloof werd gehecht niet kan volstaan om deze eerdere appreciatie te wijzigen. Het feit dat de rechtspraak van de Raad individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is, betekent uiteraard niet dat de Raad naar aanleiding van een volgend verzoek om internationale bescherming opnieuw in de beoordeling kan treden van elementen waarover hij zich reeds uitgesproken heeft in het kader van een voorgaand verzoek om internationale bescherming, tenzij wanneer er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de verzoeker worden voorgelegd in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Er kan bijgevolg niet worden ingezien op welke manier dit principe aan voormeld artikel zijn *ratio legis* zou ontnemen.

Wat betreft de in het kader van huidig (volgend) verzoek neergelegde documenten, brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen andere elementen aan dan deze die hij reeds tijdens zijn administratieve procedure heeft vermeld. In zoverre hij ter verklaring van zijn vage verklaringen over het bevel tot vernietiging van zijn ouderlijke woonst wijst op de uiterst sporadische contacten met zijn familie en de slechte telefoonverbinding, waardoor hij ook laatsttijdig kennis zou hebben genomen van de nieuwe elementen, dient te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij proactief de nodige stappen zet om actuele informatie te bekomen in verband met de feiten en elementen waarop hij zich beroept ter ondersteuning van zijn verzoek. Dat verzoeker slechts sporadisch contact heeft met zijn familie in Gaza en de techniek hem in de steek laat – wat overigens blote beweringen zijn – is geen geldig excuus in het licht van de vaststelling dat hij sinds zijn beweerde kennisname van de nieuwe elementen op 17 september 2020 zijn beperkte informatie hierover noch tijdens de administratieve procedure, noch in het kader van onderhavig beroep heeft geactualiseerd (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4).

In zoverre verzoeker de commissaris-generaal verwijt zich in de bestreden beslissing te beperken tot de algemene stelling "*dat de authenticiteit van documenten (en dan vooral kopies) afkomstig uit de Palestijnse gebieden in vraag dient te worden gesteld*" en slechts zeer algemeen te verwijzen naar informatie in de blauwe map zonder enig specifiek stuk te benoemen dat deze stelling kan staven, stelt de Raad vast dat verwerende partij aan haar nota met opmerkingen de COI Focus "*Territoires palestiniens. Corruption en faux documents*" van 10 juni 2020 als bijlage voegt en dat daaruit blijkt dat de bewijswaarde van Palestijnse documenten bijzonder relatief is, gelet op de hoge graad van corruptie en documentfraude in de Palestijnse gebieden. Zoals in de nota met opmerkingen terecht wordt aangestipt, wordt in de bestreden beslissing geenszins uitspraak gedaan over de authenticiteit van de door verzoeker voorgelegde documenten, doch wordt er terecht op gewezen dat uit voormelde objectieve informatie blijkt dat in de Palestijnse gebieden "*authentieke documenten (qua vormvereisten) afgeleverd worden uit een loyaliteitsgevoel maar met een inhoud die niet correct is of waarvan de echtheid niet te achterhalen valt*". De door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij er naar eigen zeggen niet in geslaagd is originele documenten neer te leggen doen niets af aan de beperkte bewijswaarde van de neergelegde fotokopieën, die immers gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoeker wijt het feit dat hij ter staving van zijn huidig verzoek twee oproepingsbrieven heeft neergelegd die hij reeds in de beroepsprocedure betreffende zijn eerste verzoek had neergelegd aan zijn "*psychologische vermoeidheid (...) die bij hem concentratie- en geheugenmoeilijkheden*

veroorzaakten". Zodoende doet hij geen afbreuk aan de vaststaande beoordeling van deze oproepingsbrieven in 's Raads arrest nr. 234 968 van 8 april 2020.

In zoverre verzoeker de gedane vaststellingen tracht te verklaren door de nadruk te leggen op het feit dat hij reeds in België verblijft sinds 2018 en door de procedure "*aan algemene fysieke en mentale vermoeidheid lijdt*" en dat hij tussen zijn twee verzoeken om internationale bescherming en tijdens de aanvraag van zijn huidig verzoek op straat sliep zonder enige materiële, psychologische of medische bijstand, wat bij hem lichamelijke en psychologische littekens zou hebben achtergelaten, stelt de Raad vast dat verzoeker geen medische attesten voorlegt waaruit kan blijken dat zijn oordeelsvermogen ten gevolge van fysieke of psychische problemen dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen die hij aanvoert in het kader van huidig verzoek. Uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat hij "*grote problemen ondervond om zich te concentreren*", zoals verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt. Daarenboven hebben noch verzoeker, noch zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gewezen op een dermate psychische of lichamelijke problematiek dat verzoeker niet in staat zou zijn om naar behoren te worden gehoord over de nieuwe elementen in zijn relaas. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze de beweerde lichamelijke en mentale letsels zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de (motivering van de) bestreden beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verzoekers intentie om psychologische bijstand te zoeken kan aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Wat betreft de humanitaire situatie in Gaza, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde dat niettegenstaande de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat verzoeker dan ook niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in zijn land van gewoonlijk verblijf, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. De commissaris-generaal oordeelde vervolgens dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. De Raad bevestigde deze beoordeling in zijn arrest nr. 234 968 van 8 april 2020. Verzoeker bracht in het kader van zijn huidig verzoek geen geloofwaardige elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. Nu gelet op hoger weergegeven pertinente vaststellingen en overwegingen, die *in casu* niet worden weerlegd of ontkracht, geen geloof kan worden gehecht aan zijn verstoting en de documenten die hij ter staving hiervan heeft neergelegd, is verzoekers betoog dat hij als gevolg van zijn verstoting niet op financiële of materiële hulp van zijn gezin zal kunnen rekenen en in uiterst erbarmelijke omstandigheden zal moeten overleven, niet dienstig. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift verder slechts naar algemene informatie over de humanitaire situatie in Gaza zonder deze te betrekken op zijn persoonlijke situatie.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza betreft, blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de

bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. De Raad heeft in zijn arrest nr. 234 968 van 8 april 2020 reeds vastgesteld dat verzoeker over een paspoort en identiteitskaart beschikt en dat er dan ook geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *“Comprehensieve Operatie Sinai 2018”*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De *“Comprehensieve Operatie Sinai 2018”* is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een

nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds geïseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van

de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt immers dat verzoeker in gebreke blijft nieuwe elementen aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn persoonlijke problemen met Hamas. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. De algemene informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt met betrekking tot de mogelijkheid om Gaza te bereiken via de grenspost te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinaï blijkt van minder recente datum dan de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en waarop bovenstaande analyse is gebaseerd. De verwijzing naar deze informatie, alsook naar het arrest nr. 215 224 van 16 januari 2019 van de Raad, waarin eveneens naar informatie van minder recente datum wordt verwezen, is *in casu* niet dienstig. De omstandigheid dat het ministerie van Buitenlandse Zaken Belgische onderdanen afraadt om via de Sinaï en de grenspost te Rafah naar Gaza te reizen, is *in casu* niet relevant daar dergelijk reisadvies geen leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming van personen die afkomstig zijn uit de Gazastrook.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de algemene veiligheidssituatie in Gaza van die aard is dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat uit de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 5 oktober 2020 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 27 augustus 2021 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen

in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie 'Operatie Beschermde Rand' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van COVID-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de COVID-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerlachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "*Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het

internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die van minder recente datum is dan, en in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Hij verwijst in dit verband slechts naar zijn vermeende persoonlijke problemen met Hamas en zijn preciaire socio-economische situatie die er het gevolg van zou zijn, waaraan, gelet op wat hoger is uiteengezet, geen geloof kan worden gehecht.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS werd gehoord met betrekking tot de nieuwe elementen die hij aanvoert in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid deze nieuwe elementen toe te lichten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN